నన్ను రేప్ చేయవూ?

"పంతులుగారూ"

పిలుపు విని పంతులు సాంబశివుడు ఇంటి బయటకు వచ్చాడు.

కాళింది వసారా స్తంభానికి అనుకుని నిలబడి ఉంది.

"ఏంవిటిలా వచ్చావు?" అనడిగాడు సాంబశివుడు.

ఆమె జవాబు చెప్పకుండా జడ ముందేసుకుని అల్లుకుంటూనుంచుంది. సంధ్యచీకటులు అలుముకుంటున్నాయి. కరెంటులేదు. ఎప్పుడు వస్తుందో ఎప్పుడుపోతుందో ఎవరికీ తెలీదు. భార్య కాన్పుకు పుట్టింటికి పోయింది. లోపలగదిలో కూడు ఉడకేసు కుంటున్నాడు సాంబశివుడు. తనక్కడ లేకపోతే అన్నం మాడిమసి బొగ్గవుతుందేమోనని అతడు భయపడ్డాడు. 'ఈ పిల్లతో తను మాట్లాడుతూ కూర్చుంటే, జనం ఏమనుకుంటారో? తనకే ప్రమాదం. పిల్ల కను, ముక్కుతీరు కుదిరిగ్గానే ఉంటుంది. పాపం!' అనుకున్నాడు.

"ఏంవిటంటే మాట్లాడకుండా మూగి మొద్దులా నుంచుంటావేం?" అన్నాడు విసుగ్గా.

"మరే.. మరే.." నసిగింది కాళింది.

"ఏంకావాలి? ఇంట్లో బియ్యం నిండుకున్నాయ్యా?"

"కాదు. మా ఇంట్లో బోలెడు డబ్బులున్నాయి. తిండికేమీ కొదువ లేదు."

'అవును, కదూ!' అనుకున్నాడు సాంబశివుడు. "సర్లే, వెళ్ళు. ఇప్పుడు నీతో కబుర్లు చెప్పే తీరిక నాకు లేదు" అని లోపలకు వెళ్ళి పోయాడు.

పొయ్యిమీద పెట్టిన గిన్నె మూత తీసిచూశాడు. ఇంకా అన్నం ఉడుకు పట్టలేదు. పొయ్యిలో మంట చూస్తుంటే సాంబశివుడికి జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది.

కాళిందికి తండ్రి లేడు. తాగి తాగి చచ్చాడు. ఉన్నప్పుడూ ఇంటికి పైసతెచ్చేవాడు కాదు. భార్య బంగారే పొలంలో కూలికి పని చేసి, నాలుగు డబ్బులు ఇంటికి తెస్తే, అవీ ఊడబెరుక్కుని, ఇవ్వకపోతే పెళ్ళాన్ని చావ చితకబాదేవాడు. మొగుడు 'లివర్ సిర్రోసిస్'

తో తీసుకుని చనిపోయినప్పుడు తన కులం వాళ్ళు ఏడ్చుకు పోతారని తనూ ఏడ్చింది కానీ, మనసులో ఫీడా వదిలిందన్న సాంత్వన కలిగింది బంగారుకు.

కాళింది పెద్ద పిల్ల. తండ్రి పోయేనాటికి పదమూడేళ్ళుంటాయి. కొడుకు రాముడు అవిటివాడు. పుట్టిన నాలుగేళ్ళకు పోలియో సోకి కాళ్ళు చచ్చుబడ్డాయి. వాడే పనీ చేయలేడు. తల్లి రెక్కల కష్టంతోనే రోజులు గడవాలి. కూలి దొరికీ, దొరక్కా పస్తులు కూడా ఉండేవాళ్ళు. మరీ గడవని రోజు తనే సాయం చేసేవాడు. తనూ ఉన్నవాడు కాదు. లేకపోతే ఈ ఏకోపాధ్యాయ బడికి పంతులుగా వచ్చిఉండేవాడు కాదు. పల్లెలో బతుకు ముళ్ళకంప మీద కప్పిన బట్టని తనకు తెల్సు. పల్లెటూళ్ళిప్పుడు ప్రకృతి ఆవాసాలు కావు. ప్రజలూ అంత అమాయకులు కాదు. రాజకీయాల్లో నిష్ణాతులు. తినతిండి లేకపోయినా గ్రూపులు కట్టి కొట్టుకు ఛస్తూ ఉంటారు.

సోమయాజుల పల్లెలోనే బండి రామస్వామికి నాపరాళ్ళు పాలిష్ పట్టే చిన్న కార్ఖానా ఉంది. అతనితో పరిచయమయ్యాక, "పంతులూ! మా కార్ఖానాలో లెక్కలు చూసిపెట్టరాదూ? నీ కష్టం నేనుంచుకోను. సాయంత్రం ఓ గంట పని" అనడిగాడు.

వేణ్ణీళ్ళకు చన్నీళ్ళతోడని తనూ అంగీకరించాడు. ఇంత ఇస్తానని రామస్వామి అనలేదు. తను అడగనూ లేదు. ఎప్పుడో రెండు మూడు నెలలకు చేతిలో డబ్బున్నప్పుడు ఏడెనిమిది వందలు చేతిలో పెట్టేవాడు. అకౌంట్లు చూడటం తన ప్రధాన ఉపాధి కాదు కనుక తనూ ఇంత ఇవ్వమని ఖరాఖండీగా అడగలేకపోయాడు. పరిచయం పెరిగింది. రామస్వామికి తనంటే అభిమానమూ కలిగింది. ఊరి రాజకీయాల్లోకి తన్నూ లాగటానికి ప్రయత్నించాడు కానీ తను విముఖత ప్రదర్శించటంతో మిన్నకుండిపోయాడు. ఆమేరకు సజ్జనుడే అతను.

ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఓ రోజు బంగారు వచ్చి తనకాళ్ల మీద పడింది.

"అయ్యా! కూటికి లేక చచ్చి పోతుండాం. నా కూతురికేమయినా నౌకరీ ఇప్పించు. నీ బళ్ళో గది సుబ్రం చేసి, కళ్ళాపి చల్లి, ముగ్గువేసే పనయినా ఇప్పించు. దేవుఁడు నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు!"

"ఆ పని మరెవరికో అప్ప చెప్పాడు ప్రెసిడెంటు. నౌకరీలు ఇప్పించ గలిగే స్థాయి నాకుంటే కర్నూలు వదిలి ఇంత దూరం ఎందుకువస్తాను" అన్నాడు తను.

"ఆ కార్ఖానాలో అయినా నౌకరీ ఇప్పించు. ఆడు చచ్చినాక, నా బతుకు బుగ్గయినాది."

ఆ మాట ఆమె చెప్పాల్సిన పనిలేదు. మొగుడు బతికి ఉన్నప్పుడూ ఆమె బతుకింత కంటే మెరుగ్గా లేదని తనకు తెల్సు. అయితే, బండి రామస్వామిని ఈ పిల్ల నౌకరీ కోసం ప్రాధేయపడటం తనకు ఇష్టం లేదు. మనిషిని అడగనంత వరకే గౌరవం.

"రామస్వామి మీ ఊరివాడేగా? నువ్వే అడుగు."

"ఆయన ఊరి పెత్తందారు. నా బోటి దిక్కుమాలింది అడిగితే ఇస్తాడంటయ్యా! ఆయన్ని చూస్తేనే బయమవుతాది నాకు. సాయం చెయ్యి. పుణ్ణెం ఊరికే పోదు."

తను ఆమెకేమి వాగ్దానం చెయ్యలేదు. ఓ రోజు బండి రామస్వామిని బంగారు కూతుర్ని పనిలో పెట్టుకోమని అడిగాడు. ఆ కుటుంబ పరిస్థితులను గూర్చి వివరించాల్సిన పనిలేదు. అతనికి తెల్సు. "ఆడోళ్ళని పనిలో పెట్టుకుంటే పేచీలొస్తయయ్యా! సర్లే, నువ్వు చెప్తున్నావుగా, పంపించు" అన్నాడు రామస్వామి.

సుమారుగా రెండేళ్ళు పని చేసింది కాళింది రామస్వామి కార్ఖానాలో. కుటుంబం దారికి వస్తుందనుకుంటున్న తరుణంలో ప్రమాదం ముంచుకువచ్చింది. యువజన సంఘం బాలకార్మికుల కడుపు కొట్టి రామస్వామి దోచుకుంటున్నాడని ప్రచారం చేసింది. ఊళ్ళో మరో పెత్తందారు పగిడయ్య. బండిరామస్వామి ఒకప్పుడు పగిడయ్య అనుయాయుడే. అయితే, వ్యాపారంలో స్థిరపడి, పుంజుకున్నాక తనూ రాజకీయాల్లోకి దిగాలని తలచి, ఊరు పంచాయితీ ప్రెసిడెంటు పదవికి పోటీ చేశాడు. అంతదాకా ఊరుని ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యంగా ఏలిన పగిడయ్యకు అది నచ్చలేదు. 'తనతో మాట మాత్రం చెప్తే తను రామస్వామికి అవకాశం ఇచ్చిఉండేవాడు కదా! తనకెలాగూ గ్రామ పరిధులు చాలటం లేదు. మండలానికి ఎగబాకాలని చూస్తున్నాడు. తన సీటు అతనికి కేటాయించేవాడుగా!' అలా పంతం ఏర్పడింది పగిడయ్య మనసులో. 'తనేం చేసినా పెద్దాయన అభ్యంతరపెట్టడులే' అనుకున్నాడు రామస్వామి. అదే పొరపాటయింది. పంచాయితీ ప్రెసిడెంటు పదవికి రామస్వామి నిలబడ్డాక తను అతనికి పోటీగా దిగటం నామర్దాగా బావించి, ఓ అనామకుడిని ఎన్నికల్లో నిలబెట్టి, డబ్బూ, మద్యం ప్రవహింపచేసి, అతన్ని నెగ్గించాడు పగిడయ్య. అది తన కవమానంగా భావించాడు రామస్వామి. ఇద్దరూ ఒకర్ని ఒకరు ఎదురుబడి తిట్టుకోలేదు గానీ, మనసులో వైరం ప్రారంభమయింది. ఈ కలహంలో తనూ ఇంధనమయ్యే పరిస్థితి వచ్చింది.

ఓ రోజు తన్ను పగిడయ్య పిల్చి "ఏం, పంతులూ? బయటోడివి నీకూ మా ఊరి రాజకీయాలు కావల్సి వచ్చినయ్యా?" అని అడిగాడు.

"నేనేం రాజకీయాలు చేస్తున్నానండీ. రామస్వామిగారు పురికొల్పినా నేనందుకు అంగీకరించలేదు. పొట్టకూటికి వచ్చినవాడికి నాకు రాజకీయాలెందుకు?" అన్నాడు తను.

"రెండు సంపాదనలూ చాలకేమోలే! గవర్నమెంటు నౌకరీ చెయ్యాల్సినోడిని, మిగతా యవ్వారాల్లో తలదూరిస్తే నేనూర్కోను. పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పటం మానేసినావంట! నీ ఒంటికి మంచిదికాదు. వినుకో. గవర్నమెంటోళ్ళ జీతం చాలదనుకుంటే, అదికూడా పొయ్యే పరిస్థితి వస్తాది."

తనకు పగిడియ్య చెప్పదలుచున్నదేమో అర్థమయింది. ప్రభుత్వోద్యోగి మరో పార్ట్‌టైం ఉద్యోగం చెయ్యరాదు. అది తనకు తెల్సు. రామస్వామి దగ్గర పనిచేస్తున్న విషయం అధికారులకు రిపోర్ట్ చేస్తానని పరోక్షంగా పగిడయ్య తనకు హెచ్చరిక చేశాడు. ఈ రాజకీయాల్లో పడటం తనకిష్టం లేదు. అందుకే ఓ రోజు రామస్వామిని కల్సి, తనతని దగ్గర నౌకరీ చేయలేనని చెప్పాడు.

"ఏం ఏమయింది, పంతులూ? నా వల్లేమయినా పొరపాటు జరిగిందా?" అనడిగాడు బండి రామస్వామి.

"అయ్యో, ఆ మాటనకండి మీవల్ల పొరపాటు ఎప్పుడూ జరగదు. నేనే మానెయ్యాలనుకుంటున్నాను. వయోజనులకు రాత్రి పాఠశాల నడుపుదామను కుంటున్నాను".

"సరే, ఆలోచించి రేపు చెప్తాను" అన్నాడు. ఊళ్ళో ఏదీ రహస్యంగా ఉండదు. పగిడయ్య తన్ను పిల్చి బెదిరించిన విషయం రామస్వామి చెవికి చేరింది. అతనసలే ఆవేశపరుడు. సీదా పగిడయ్య దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"పెద్దాయనా! పంతుల్ని నా దగ్గర నౌకరీ మానెయ్యమన్నావంట!" అని అడిగాడు నిర్మొహమాటంగా.

"అట్ల పంతులు చెప్పిండా నీకు?"

"పంతులు చెప్పకపోతే నేను తెల్సుకో లేనేంది? నీకు నా మీద మనసులో కష్టమేమన్న ఉంటే నన్ను సీదా అడుగు గానీ, నా వాళ్ళని సతాయించ వద్దు. అది నీకూ మంచిది కాదు, నాకూ మంచిది కాదు. ఒకూళ్ళో ఉండే వాళ్ళం. మా నాయన కాలంనుండీ నువ్వంటే నాకు గౌరవం ఉండాది. అది పోగొట్టు కోమాక. పంతులుకేమన్నా ఇబ్బంది కలిగిందా, రామస్వామి సంగతేందో నీకు తెలుస్తాది."

అందుకు పగిడయ్య ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. మర్నాడు రామస్వామి తనకు జరిగింది చెప్పాడు. "పంతులూ, నాకు నమ్మకంగా పనిచేసెటోళ్ళు కావాలి. నువ్వు మంచోడివి. అట్లని నిన్ను నీ కిష్టం లేని విషయాల్లోకి దింపను. నువ్వు ఎప్పటిలా వచ్చి పని చెయ్యి" అన్నాడు.

తను నసిగాడు. "పగిడయ్య గారు అన్నారని కాదు. వయోజన విద్యాకేంద్రం నడిపితే సార్థకత ఉంటుంది కదా అనుకున్నాను" అని.

"నడపవయ్యా, కాదన్న దెవరు? రాత్రిగ్గదా నీ వయోజన పాఠశాల! మూడింటికి నీ స్కూలు అయిపొయ్యాక, సాయంత్రం ఒక గంట ఇక్కడ పని చెయ్యి. ఊళ్ళో పనే ముంటాది. అన్నింటికీ తీరికే. బయపడమాకు. ఇంక పగిడయ్య నీ జోలికి రాడు."

తనకు రామస్వామి కొలువు తప్పలేదు. వయోజన విద్యాకేంద్రం నిర్వహించాలని ప్రారంభించాడు కానీ అది సరిగ్గా సాగలేదు. అలా ముఖంమీద నిర్మోహమాటంగా రామస్వామి చెప్పాక, పగిడయ్య ఇంక తన జోలికి రాలేదు. అయితే, మార్గాంతరం వెతుక్కున్నాడు రామస్వామిని సాధించటానికి. బాలకార్మికుల చేత పనిచేయించటాన్ని ప్రభుత్వం నిషేధించింది. బాలకార్మికులను నియమించుకున్న యజమానికి జుర్మానాలు కూడ విధిస్తుంది. చట్టాలుంటాయి. కానీ, స్వప్రయోజనాలకోసమే అవి అమలవుతుంటాయి. రామస్వామి బాలకార్మికులచేత తన కార్ఖానాలో పనిచేయించుకుంటున్నాడని యువజన సంఘం చేత ప్రభుత్వానికి ఫిర్యాదు చేయించాడు పగిడయ్య. ఫిర్యాదుకు పని చెయ్యదు కార్మికశాఖ. వెనక దన్నుగా పగిడయ్య ఉన్నాడు కనుక, ఓ రోజు అధికారులు వచ్చి కార్ఖానాను మూయించారు. పనిచేస్తున్న బాలకార్మికుల జాబితా రాసుకున్నారు. ముప్పైవేల జుర్మానా విధించి వెళ్ళిపోయారు.

సాయంత్రం ఎప్పటిలా కార్ఖానాకు వెళ్ళిన తనకు ఈ విషయం తెల్సింది. రామస్వామి ఇంటికి వెళ్ళాడు తను.

"నేను చెప్పానని కాళిందిని పనిలో పెట్టుకోబట్టే, మీకీ సంకట పరిస్థితి దాపురించింది. నన్ను క్షమించాలి" అన్నాడు తను.

రామస్వామి నవ్వాడు. "ఆ పిల్లే కాదులే, ఇంకా ఇద్దరున్నారు. నువ్వనసరంగా బాధపడకు. రెండు రోజుల్లో విషయం సరిచేస్తా. 'అమ్మపెట్టదు-అడుక్కోనివ్వదు' అన్న పద్ధతి మన ప్రభుత్వానిది. పిల్లల్ని పనిలోకి పెట్టు కోకూడదు అది ఆదర్శం. ఆ ఆదర్శం ఆచరణాత్మకమా అని ఆలోచించదు ప్రభుత్వం. రాజకీయనాయకులూ ఆలోచించరు. మరి పెద్దవాళ్ళకు ఉపాధికల్పించు. పిల్లల్ని పనిలోకి పంపకుండా సంసారం గడచిపోతే,

ఏ తల్లీదండ్రీ అయినా పిల్లల్ని పనిలోకి పంపుతారా?! నువ్వు భోజన పథకం స్కూల్లో సక్రమంగానే నిర్వహిస్తున్నావు. మరి హాజరు అంతంత మాత్రంగానే ఉంటోందెందుకూ?"

"అలా అని ఆదర్శాలు లేకపోతే సమాజం పురోగతి సాధించలేదు" అన్నాడు తను.

"నిజమే. కానీ, ఆదర్శాలు ఆకాశంలో విహరించకూడదు. నేల మీద నడవాలి. సరే, ఈ చర్చలెందుకు గానీ, ఈ యువజన సంఘం కంప్లయింట్ వెనుక ఎవరెవరున్నారో నాకు తెల్సు. పెద్దాయన్ను వదిలిపెట్టను."

అతనన్నట్టుగానే రెండు రోజుల్లో మళ్ళా కార్ఖానా తెరుచుకుంది. జుర్మానా చెల్లించాడో లేదో తనకు తెలియదు కానీ, బాలకార్మికులకు మాత్రం ఉపాధిపోయింది. బంగారు బతుకు మళ్ళా యథాస్థితికి చేరుకుంది. తల్లికే కూలి దొరకటం ఇబ్బందిగా ఉంటే, కూతురికీ దొరకటం కష్టమయింది. డబ్బున్న రోజుల్లో ఓ గేదెనుకొన్నది బంగారు. ఊరిశివారు బంజరులో గేదెను మేపటానికి గడ్డి కోసుకువచ్చేది కాళింది.

ఓ రోజు సాయంత్రం ఆమె గడ్డికోసి నెత్తిన పెట్టుకువస్తుంటే, వెంకటేశం ఆమె వెంటపడ్డాడు. అతను బండి ఆత్మకూరు కాలేజీలో ఇంటర్మీడియెట్ వెలగబెట్టి, అదిపూర్తి చేయలేకపోయాడు. అతను పగిడయ్య నాలుగోసంతానం. కొడుకుని పైకి చదివించి పెద్ద ఉద్యోగం చేయిద్దామన్న అతని ఆశలు అడియాసలయ్యాయి. తండ్రిని అల్లించీ బెల్లించీ బండి ఆత్మకూరుకో, నంద్యాలకో, కర్నూలుకో వెళ్ళి, రెండు రోజులు జల్సాచేసి, సినిమాలు చూసి, డబ్బయిపోయాక ఇంటికి తిరిగివచ్చేవాడు. కొడుకును వ్యవసాయంలో పెట్టాలన్న పగిడయ్య ఆశలు సాకారం కాలేదు. సుఖం మరిగిన అతని శరీరం కష్టానికి ఓర్చుకోలేదు. డబ్బు విలువా అతనికి తెలియదు.

అలా పైలాపచ్చీసుగా తిరుగుతున్న వెంకటేశం దృష్టి కాళింది మీద పడింది. అప్పుడే ఒంపులు తిరుగుతున్న శరీరం. కులమేదయినా అనుభవించటానికి అడ్డేముంది! కాస్తంత రోమాన్సు ఆమెతో సాగిద్దామని అతనికనిపించింది. అయితే, తను ఎప్పుడు పలకరించినా ఛీకొట్టి వెళ్ళిపోయేది కాళింది.

ఓ సారి మిత్రుడు యేసోబు కూడా తనని ఎగతాళి చేశాడు "ఏందిరోయ్, దానెంటపడుతున్నావు?" అని.

"ఎట్టుంది, మన పసందు?" అనడిగాడు వెంకటేశం

"ఏందీ, దాన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటావా? మీ నాయనకు తెలిస్తే నీ మక్కెలిరగదంతాడు."

"మా నాయనకేం తెలుస్తుంది, బే! పెళ్ళిగిళ్ళీ అని పెద్దమాటలెందుకు చెప్తావు?"

"మరిదానెంటెందుకు పడుతున్నావు?"

"ఓరి, బుర్ర తక్కువ నాయాలా! బతుకన్నాక కాస్తంత రొమాన్సుండాలిరా!"

"కూలి నాలి చేసుకు బతికేదిరా, దాన్నొదిలెయ్యి. కొత్త సినిమా వచ్చిందట. బండి ఆత్మకూరు ఎళ్దామా?"

"సరే పద, దాన్ని మాత్రం నేను వదల్ను. పగిడయ్యగారి కొడుకు పట్టేందో నీకు తెలవదు."

ఆ పట్టు ఆ రోజు చిక్కించుకునే ప్రయత్నం చేశాడు వెంకటేశం.

"ఏందే, కాళిందీ. గీర్వాణం ఎక్కువైంది నీకు. పలకరిస్తే ముఖం చిటముటలాడిస్తవు!"

"నాతో నీకు మాటలేంది. నీతోవన నువు ఎళ్ళు" అంది కాళింది.

"నాతోవలోనే వెళ్తుండా. నువ్వు కనిపించినాక, నీతో కబుర్లాడాలనిపించింది."

కాళింది మాట్లాడకుండా వడివడిగా నడవసాగింది. ఆమె పొగరు చూసిన వెంకటేశానికి మండింది. ఆమెను దాటి ముందుకువెళ్ళి, అడ్డంగా నిలబడ్డాడు.

"ఏందీ, అడ్డంగా అంబోతులా నిలబడ్డావు, అడ్డులే" అంది కాళింది.

"నాతో మాట్లాడందే నిన్ను పోనివ్వను."

"ఏందో చెప్పు."

"ఇక్కడ కాదు. ఆ దేవుడమ్మ గుడికాడ కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం, పద."

"నేను రాను, మా అమ్మకు తెలిస్తే నా ఒళ్ళు చీరేస్తాది."

"మీయమ్మకెట్లా తెలుస్తాదే, నువ్వు చెప్పకపోతే!"

"నన్ను పోనీమన్నానా?"

ఇంక మాటలతో పనిలేదని తెల్సిపోయింది వెంకటేశానికి. ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని బరబరాలాక్కు వెళ్ళాడు దేవుడమ్మగుడికి. ఊరిశివారుల్లో ఉన్న గ్రామదేవత గుడి అది. సందర్భాల్లో తప్ప జనమెవరూ అక్కడికిరారు. అక్కడికి ఆ గుడి ఎంతో దూరం లేదు. కాళింది గుంజుకున్నా వదల్లేదు వెంకటేశం. "సచ్చినాడ! నీజిమ్మడ!" తిట్టింది ఆమె అతన్ని.

"మరిమంచిగా రమ్మంటేరావు. కూర్చో మాట్లాడుకుందాం" అన్నడతను పళ్లికిలిస్తూ.

"నీతో ఊసులాట్టానికి నాకు టయింలేదు. నీకేంది, అచ్చోసిన అంబోతులా తిరుగుతుండవు! నిన్ననేవాళ్ళు లేరు, అదుపు చేసేవాళ్ళు లేరు" అని తిరుగు ప్రయాణం కట్టింది కాళింది.

దేవుడమ్మ గుడి ముందున్న పెద్దమర్రి చెట్టు, ఊడలు దిగి ఆ అసుర సంధ్యలో దయ్యంలా చేతులు చాచి విస్తరించినట్లగుపించిందామెకు. కాళిందికేదో భయమేసింది. అంతే, గబాగబా అడుగులేయసాగింది.

తన్ను పట్టించుకోకుండా వెళ్తున్న కాళిందిని చూసి మంటలేచింది వెంకటేశానికి. ఒక్క గంతువేసి, వెనకనుండి ఆమెను వడసి పట్టుకున్నాడు. ఆమె అతన్ని వదిలించుకోవాలని గట్టిగా ప్రయత్నంచేసింది. నెత్తికున్న గడ్డిమోపు కింద పడిపోయింది. భారందించుకున్న ఆమె గడ్డపారతో అతని భుజం మీద ఓ దెబ్బ వేసింది. తనచేతులు కదలకుండా వెనక్కి వడసి పట్టుకున్నందువల్ల ఆమె గడ్డపార దెబ్బకు అతని భుజం గీరుకుపోయి రక్తం కారసాగింది. ఇంక పిచ్చి కోపం వచ్చింది వెంకటేశానికి. పిచ్చావేశం అతన్ని ఆవహించింది. ఆమెను ఎత్తుకు వెళ్ళి గుడి ముందరి మండపంలో పడేసి, ఆమె మీద పడ్డాడు. అతన్నుండి తప్పించుకోవాలని ఆమె శాయశక్తులా ప్రయత్నించింది. అతని చేతుల తాకిడితో ఆమెలోనూ ఏదో బలహీనత ప్రారంభమయింది. అతనామెను పూర్తిగా ఆక్రమించాడు. ఆఖరి ప్రయత్నం చేసి దెబ్బలుతింది. నిస్త్రాణగా కిందపడి ఉన్న కాళిందిపై అతని పురుషాహకారం ప్రతికారం తీర్చుకుంది.

కోరిక తీర్చుకుని లేచి నిలబడ్డ వెంకటేశం, "ఈ రేప్ సంగతి మీ అమ్మగ్గాన్నీ, ఊళ్లో మరెవరిగ్గానీ చెప్పినావంటే నీ ప్రాణం తీస్తా" అన్నాడు.

దిగ్భ్రమలోఉన్న ఆమె "రేపేంది? మళ్ళా రేపు కూడా ఇట్టా చేస్తావా?" అని అడిగింది.

"రేపంటే ఇప్పుడు నేను చేసిందేనే, పిచ్చి మొహమా?" అతనికిప్పుడు ఆమెపట్ల ప్రేమ కలిగింది.

"మళ్ళా కలుద్దాం!" అని కాలరెగరేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు వెంకటేశం.

ఓ క్షణం తియ్యగా, హాయిగా ఉన్న అనుభూతి కలిగింది కాళిందికి. మరుక్షణం కంపరం కలిగింది. ఒళ్లంతా కాలుష్యం పాకినట్లయింది. లేచి గడ్డిమోపెత్తుకుని, గడ్డపార చేతిలో పట్టుకుని ఇంటికి పోయింది. గుడిలో దేవుడమ్మ నిరామయంగా ఆమెవంక చూసింది, పోతూంటే. అవును, దేవత మాత్రం అన్ని అన్యాయాలు, అక్రమాలు ఆపగలదా!

"ఏందే, ఇంతసేపెక్కడ సచ్చినావే?" అనడిగింది తల్లి.

కాళింది మాట్లాడలేదు. వచ్చి, తల్లివంట చేస్తుంటే పక్కన కూలబడింది. పైట సరిచేసుకుంటుంటే రొమ్ములపై వెంకటేశం చేతులు కదలాడినట్లయింది. రేపు వాడు మళ్లా ఇట్లా చేస్తేనూ? చెయ్యనీ –

"రేపటినుండి నేను గడ్డి కోయటానికి ఎళ్ళను. నువ్వే ఎళ్ళు" అంది.

"ఏమయిందే నీకు?"

'అవును, ఏమయింది తనకు. ఇట్లా మగాడూ, ఆడదీ కలిస్తే పిల్లలు పుడ్తారంట! తనకూ కడుపొస్తుందా?'

"పిల్లలెట్టా పుడ్తారే, అమ్మా?"

"ఎట్టాగో పుట్టిసత్తారు. ఇప్పుడు నీకు ఆ ఆరాలెందుకు?"

"మరే, ఆ పగిడయ్యగారి ఎంకటేశం లేడూ, ఆడునన్నేదో చేసిండు."

"ఏంచేసిండు."

అందుకామెకు ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలియలేదు. వెళ్ళి, గుడిసెలో ఓ మూల పడుకుంది. బంగారుకు మనసులో గుబులయింది. పొయ్యిమీద గిన్నెదింపి, కూతురి పక్కన కూర్చుని, ఆరాతియ్యటం మొదలెట్టింది. కూతురి సమాధానాలు విన్న బంగారుకు శివమెత్తినట్లయింది. ఉన్న బాధలు కాక ఇప్పుడిదో బాధ! వెంటనే పరుగెత్తుకుంటూ తన ఇంటికి వచ్చింది. ఇది తన శక్తికి మించిన సమస్య. పగిడయ్యను ఎదుర్కోగల మనిషి రామస్వామి. తామిద్దరూ రామస్వామి ఇంటికి వెళ్లారు.

ఆ సమయానికతను స్నానం చేసి, భోజనానికి ఆయత్తమవు తున్నాడు. వెళ్తూనే అతని కాళ్ళమీద పడిపోయింది బంగారు. "అయ్య! నువ్వే నన్ను కాపాడాల. ఆ పగిడయ్య గారి ఎంకటేశం నా కూతుర్ని చెడిపేసినాడు. బంజరులో గడ్డి కోసుకోస్తా ఉండినాది అది. దారికాచి, దాని బతుకు బుగ్గచేసినాడు, నాయనో! నేనేంచేతురా నాయనో!!" అని శోకాలు పెట్టసాగింది.

ప్రశ్నలు లేసి సంపూర్ణంగా విషయాన్ని రాబట్టాడు రామస్వామి. ఓ క్షణం ఆలోచనలో పడి, తలపంకించాడు. అతని మనసులోని ఆలోచనలను తను పసిగట్టగలడు. పగిడయ్యను సాధించటానికి ఎప్పటినుండో ఎదురుచూస్తున్న తరుణం లభించినట్లయినది అతనికి. ఊళ్లో రెండు బ్రాహ్మణ కుటుంబాలుండేవి. అందులో ఒకాయన కరణం. మండల వ్యవస్థ వచ్చి గ్రామాధికారి పదవి కోల్పోయాక ఆయన ఎక్కువ కాలం బతకలేదు. ఆయన పిల్లలు ఉన్న ఆస్తి అమ్మేసి, హైదరాబాదులో స్థిరపడ్డారు. రెండోకుటుంబం తంబళ దీక్షితులది. శివాలయంలో పూజారి. బతకలేక, చావలేక ఆయన బతుకీడ్చుకొంటూ వస్తున్నాడు. లెక్కలోని మనిషి కాదు. నాలుగైదు కుటుంబాల రెడ్లుండేవాళ్ళు గానీ, వ్యాపారాల

నిమిత్తం పిల్లల చదువుల నిమిత్తం వాళ్ళూ ఊరొదిలి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళకిప్పటికీ ఊళ్లో పొలాలున్నాయి. వాటిని కౌలుకిచ్చి. ఎప్పుడో సంవత్సరానికోసారి ఊరు, ఇల్లూ చూసుకోటానికి రావటమేకానీ, గ్రామాన్ని గురించి వాళ్లకేంపట్టదు. కాపులున్నారు, బలిజలున్నారు. కానీ మోతుబరు లెవ్వరూ లేరు. ఊరిలో అధిక సంఖ్యాకులు పంచాణం వారే. ఊరిపెత్తందార్లు పగిడయ్య, రామస్వామి ఆ కులాలకు చెందినవాళ్ళే. ఊరిశివారు పల్లెలో మాలలు, మాదిగలు నివశిస్తుంటారు. దుర్మార్గం చేసింది పంచాణం వారి పిల్లవాడు. వాడిని బయటపడేయటం ఇష్టం లేదు రామస్వామికి. అయితే పగిడయ్యను సాధించాలి. వ్యవహారం గుట్టుచప్పుడు కాకుండా నిర్వహించాలి. పంచాణం వారిలో ఐదుకులాల వారున్నా, డబ్బు, హోదా, చదువు వాళ్ళల్లో వర్గదృక్పథాన్ని ప్రవేశపెట్టాయి. డబ్బున్న వాళ్లకులాలు పెద్దకులాలయ్యాయి. బంగారుకుటుంబమూ పంచాణం కుటుంబానికి చెందిందే కానీ, డబ్బులేని పేదరాలవటం వల్ల గ్రామంలో హీన కులజురాలయింది. కులాల వృత్తులందరూ మానేశారు. లాభసాటి అయిన వృత్తిని చేపట్టారు. గ్రామంలో అధిక సంఖ్యాకుల వృత్తి వ్యవసాయమే.

"ఏడవకు, పగిడయ్య కొడుకుతో నీ పెళ్ళి జరిపిస్తా, అయితే, విషయం మరోచెవికి చేరనివ్వకు" అని తమని వెంటబెట్టుకుని పగిడయ్య ఇంటికి వచ్చాడు. పగిడయ్య ఇంట్లో లేడు, పని మీద కర్నూలుకి వెళ్ళాట్ట.

అయితే, రామస్వామి చేతులు ముడుచుకు కూర్చోలేదు. తమని ఇంటికి వెళ్లమని చెప్పి, పంచాణం కులపెద్దలను పిల్చి తన ఇంట్లో మీటింగు పెట్టాడు. సహజంగానే డబ్బున్నవారంటే పేదవారికి పడదు. అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా ధనికులు పేదలను తక్కువగా చూస్తారు. వీలయినప్పుడు అన్యాయం చెయ్యటానికీ, దోచుకోటానికీ వెనుకాడరు. ధనికుడిని సాధించే ధైర్యంలేక అణిగి ఉంటారు పేదలు. దొరికిన అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలని కులపెద్దలందరికీ ఆశ కలిగింది. పగిడయ్య పడే ఇబ్బందిని తల్చుకుని మనసులో సంబరపడిపోయారు. ఇందులో కాళిందికి జరిగిన అత్యాచార ప్రమేయమేంలేదు. అది వాళ్ళకు ఒక అవకాశం మాత్రమే.

మర్నాడు పొద్దున పదిగంటలకు పగిడయ్య ఊరికి చేరాడన్న వార్త తెల్సి, రామస్వామి పంచాణం కులపెద్దలతో కల్సి పగిడయ్య ఇంటికి వెళ్ళి పంచాయితీ పెట్టాడు. పగిడయ్య అంత తేలిగ్గా బెదిరిపోయే రకంకాదు. పెద్దలు చెప్పిందంతా ప్రశాంతంగా విన్నాడు. "మా వాడు అట్టాంటివాడు కాదు" అన్నాడు చివరకు.

"ఇంటర్మీడియెట్ గట్టెక్కటం చేతకాక బలాదూరు తిరుగున్న వాడిసంగతి, కొడుకుమీద ప్రేమలో నీకు తెలియకపోవచ్చు గానీ, వాడెట్టాంటి వాడో జనాలకు తెల్సు. మాటలెందుకు పెద్దాయనా! వాడినిపిల్చి అడుగు. తేలిపోతుంది." అన్నాడు రామస్వామి.

"పేదరాలిని అన్యాయం చేయ్యకయ్యా! దేవుఁడు చూస్తూ ఊర్కోడు" అన్నాడు సాలె జంగమయ్య.

"దేవుఁడి సంగతులు అట్టా ఉంచు. ముందు ఆడు పోలీసుల చేతుల్లో నుండి బయటపడ్డే కదా!" అన్నాడు కంసాలి విఠలాచారి.

పోలీసులన్నాక కాస్తంత గుబులు పుట్టింది పగిడయ్యకు. కొడుకును పిల్చి అడిగాడు, "ఏందిరా, నువ్వేదో ఆ బంగారు కూతుర్ని చేసినావంట!" అని

"ఏంచేసినా! నేనేం చెయ్యలేదు. అదే బలవంత పెట్టింది" అన్నాడు వెంకటేశం.

కొడుకు బెదురు చూపులు చూసిన పగిడయ్యకు విషయం నిర్ధారణ అయింది, కొడుకు దిగాలు ముఖం చూసి, మనసూ కరిగిపోయింది. అయితే అందరిముందూ కాఠిన్యం ప్రదర్శించ తప్పదు. "ఛీ!ఛీ!! తప్పుడు నా కొడుకా! చెడబుట్టావురా!!" అని వాడిచెంపలు వాయించి వాడిని పంపేశాడు.

ఆ తర్వాత "ఇంతకీ జరగాల్సిందేమిటో చెప్పండి. కుర్రనాయాళ్ళు తెలివి తక్కువతో ఏదో చేస్తుంటారు. పెద్దమనసు చేసుకుని మనం పరిష్కారం ఆలోచించాలి" అన్నాడు పగిడయ్య.

"జరగాల్సిందేంది? ఆ పిల్లని నీ కొడుక్కిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యి" అన్నాడు విఠలాచారి.

"నీ కొడుకే ఆ పని చేస్తే నువ్వు దాన్ని కోడలుగా చేసుకుంటావా?"

"చావచితగ్గొడతాను. నేనేవాడి మీద పోలీసుకంప్లైయింటు ఇస్తాను."

"పోలీసులకు కంప్లైయింటు ఇచ్చిచూడు, నేనేం గాజులు తొడుక్కు కూర్చోలేదు. పోలీసులు నాకేం కొత్త కాదు. ఆ దౌర్భాగ్యురాలిని కోడలుగా చేసుకోటం కంటే పోలీసు కంప్లైంట్ ఇస్తేనే మంచిది."

ఎంతోకాలం సర్పంచిగా చేసినవాడు పగిడయ్య. ఒకటి, రెండు మర్డరు కేసుల్లోనూ ఇరుక్కుని బయటపడినవాడే. మండలంలోనే ఎగబాకి ప్రాబల్యం పెంచుకుంటున్న మనిషి. వీళ్ళంతా ఇప్పటిదాకా తనముందు నోరు తెరిచేవారు కారు. ఇవ్వాళ నోరు తెరుస్తున్నారంటే జరిగిన ఛిద్రంలో ఒనగూడే లాభాన్ని మింగటానికే అని అతనికి తెల్సు. పోలీసు కేసు

మాఫీ చేయగలిగిన సత్తా తనకున్నా, పోలీసులతో పెట్టుకోటం కొరవితో తలగోక్కోవటమే. అంతకంటే ఈ నక్కలతో బేరం కుదుర్చుకోవటం శ్రేయస్కరం. విషయం తెల్సిన వెంటనే వాళ్లు పోలీసు కంప్లైయింటు చేయలేదంటే వాళ్ళ ధర్మాగ్రహం ఎంతపాటితో అంచనా వెయ్య గలిగాడు పగిడయ్య. మానభంగం జరిగిన వెంటనే అందుకు గురయిన స్త్రీని డాక్టరు పరీక్షకు పంపాలి. కాలం గడుస్తున్న కొద్దీ ఆ సాక్ష్యాలు కనుమరుగవుతాయి. అప్పుడు పోలీసులూ తన్నంతగా బాధపెట్టలేరు. ఈ ఘటనకు ప్రత్యక్షసాక్షు లెవరూ లేరు. కనుక వాయిదా వెయ్యటం, కాలం గడపడం మంచిదన్న ఆలోచనకు వచ్చాడు పగిడయ్య. కాళిందిని తన కొడుక్కు చేసుకుకోవాలన్న ఆలోచన అతనికి కలలో కూడా కలగదు. అసలాభావనే అతనికి కంపరం కల్గిస్తుంది. దాన్ని కోడలుగా చేసుకోటం అంటే దరిద్రపు పెద్దమ్మను ఇంట్లో తెచ్చి పెట్టుకోటం. కొడుకు దుశ్చర్య కూడా అతడికి ఉడుకు రక్తపు ఆవేశంలో చేసిన దుందుడుకు చర్యేగానీ, దుర్మార్గమనిపించలేదు పగిడయ్యకు. రెండుగంటలు వాడిగా, వేడిగా పంచాయితీ జరిగాక, వాళ్ళందరికీ నమస్కారం పెట్టి, “నేను మా ఇంట్లో కూడా సంప్రదించి రెండ్రోజుల్లో మీతో మాట్లాడుతాను” అన్నాడు.

పగిడయ్య ఆలోచనలను చదివాడు రామస్వామి. “అట్లాగే, మేం పోలీసు కంప్లైయింట్ చేస్తాం, మెడికల్ ఎగ్జామినేషనూ అవీ అయాక తీరిగ్గా పంచాయితీ పెట్టుకుందాం” అన్నాడు.

వాయిదా వెయ్యటం కుదరదని తేలిపోయింది పగిడయ్యకు “పోనీ, సాయంత్రందాకా టయిమివ్వు”అన్నాడు.

పగిడయ్య దిగివచ్చాక, సాయంత్రం వరకూ అతనికి సమయమివ్వటానికి సిద్ధపడ్డారు పెద్దలు. అయితే, పగిడయ్య ఆ విషయం భార్య దగ్గర ఎత్తలేదు. ఆమె బయట జరిగిన రచ్చ విషయం అడిగినా, “ఆడముం.. లకు అన్నీకావాలి. ఏదో ఏడ్చాడు నీ కొడుకు. దాన్ని నేను సరిచేస్తాగా! నువ్వనవసరంగా ఇట్లాంటి విషయాల్లో కల్పించుకోకు” అని కసిరాడు. మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి, కాస్తంత కునుకు తీసి, మూడు గంటల ప్రాంతంలో రామస్వామి ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఎప్పుడూ తన ఇంటికిరాని పగిడయ్య రావటం చూసి రామస్వామికి ఆనందమే కలిగింది. అది పగిడయ్య పతనానికీ, తన ఉత్థానానికీ సంకేతమనుకున్నాడు అతను.

ఇద్దరి మధ్యామాటలయ్యాయి. చివరగా అడిగాడు పగిడయ్య “చూడు మనిద్దరం ఊరి పెత్తందార్లం. మనం తగవులాడుకుంటే ఊరు సంతోషిస్తుంది. పనికిరాని వెధవలంతా నోరువిప్పటం మొదలెడతారు నీకేం కావాలో చెప్పు. సమస్య పరిష్కరిద్దాం” అని.

"నువ్వు పెద్దాయనవు, నాకు గురువని చెప్పి నిన్నింతకాలం గౌరవించాను. బాల కార్మికుల విషయం ప్రభుత్వానికి ఫిర్యాదు చేసి నాచేత జుర్మానా కట్టించావు. 'ఇందులో నాహస్తం లేదు. అంతా యువజనం సంఘం వాళ్ళు చేసిందే' అని నువ్వు చెప్పినా నేను నమ్మను. వెనుక నీ అండదండలు లేకుండా వాళ్ళా పని చేయరు. నిన్న జరిగిన సంఘటన విషయంలో నేనూ యువజన సంఘం వాళ్ళను ఎగేసేవాడినే. నీమ్మీద గౌరవంతో ఊరుకున్నాను. దీనికి ప్రచారం కల్పించకుండా గుట్టుచప్పుడుగా పనిపూర్తి చేసుకోటం మంచిది" అన్నాడు రామస్వామి.

"ప్రభుత్వం జుర్మానా వేసిన ఆ ముప్పైవేలు నేనిస్తాను"

"కుదర్దు. లక్షకు పైస తగ్గదు."

"ఆ మాటనకు. నువ్విప్పటికే కులపెద్దలనేసుకొచ్చి రచ్చచేశావు. ఆనాయాళ్ళూ చేతులు తడపకపోతే ఊరుకోరు."

"సరే. నాకు ఎనభైవేలివ్వు. కొంత యువజన సంఘం వాళ్ళకు కూడా ఖర్చు పెట్టాల్సి ఉంటుంది"

"చివరి మాట! నువ్వు యాభైతీసుకో. కులపెద్దలకు తలా ఐదువేలతో సరిపెట్టు. నేను పిల్చి మాట్లాడితే నిక్కనీలుగుతారు. నువ్వే మాట్లాడి సెటిల్ చెయ్యి. యువజన సంఘం వాళ్ళ సంగతి నేను చూసుకుంటాను. రెండు క్రికెట్ కిట్లు కొనిస్తే, వాళ్ళే నోర్మూస్తారు."

"ఆ బంగారుకూ ఇరవైవేలివ్వు. ఇంతయాక దానికేం ఇవ్వకపోతే, సెటిల్‌మెంటు కుదర్దు, అది నోరు విప్పితే నీ పరువుపోతుంది. మనం మనం కమ్మక్కయి నేరం మాఫీ చేస్తున్నామనుకుంటుంది"

"ఇరవైకాదు. పదిహేను. మరి మాట్లాడకు రాత్రికల్లా అందర్నీ కల్సి, విషయం సెటిల్‌చేసి, నా దగ్గరకు తీసుకురా. విషయం ఫైనల్ చేద్దాం."

బంగారుకు ఎంతిచ్చినా అభ్యతరం లేదు రామస్వామికి. తన నష్టంపూడటమే కాక ఊళ్లో తన పలుకుబడి పెరగటం రామస్వామికి కావల్సింది. కులపెద్దలకు వట్టిపుణ్యాన ఒళ్ళోపడే డబ్బు చేదుకాదు. పగిదయ్యాకూ నష్టంలేదు. కొడుకు దుర్ఖర్చులకు పెట్టుబడి పెట్టేవాడు ఎవడోపుట్టే ఉన్నాడు. కట్నం రూపేణా కొడుకు పెళ్ళితో భారీ మొత్తమే గుంజుతాడు. అంతడబ్బు కళ్ళజూస్తే బంగారు మనసూ కరిగిపోతుంది. నష్టపోయేదె వరయినా ఉంటే కాళిందే. ఆమెలెక్కలోని మనిషికాదు.

రామస్వామి ఊరిపెద్దలు నలుగుర్నీ పిల్చి, పగిడయ్య చెప్పిన మొత్తానికి బేరం సెటిల్ చేశాడు. పైకి నీతీ–న్యాయం మాట్లాడినా, పచ్చకాయితం రెపరెపలకు వాళ్ళు తట్టుకోలేకపోయారు. అందరికీ సామాజిక న్యాయం జరిగేటప్పుడు ఒక్క మనిషిది లెక్కా? నీతీ–న్యాయాలు భూస్థాపితమయ్యాయి.

రాత్రి బంగారు, కులపెద్దలను వెంటపెట్టుకుని పగిడయ్య ఇంటికి రామస్వామి వచ్చాడు. బంగారును చూడగానే పెద్ద ఎత్తున ఎగిరిపడ్డాడు పగిడయ్య.

"ఏందే, ఒళ్ళుబలిసి కొట్టుకుంటున్నావంట! నామీద ఫిర్యాదు చేస్తావంట! నీ బతుకేంది, నువ్వేంది. నేను తల్చుకుంటే క్షణంలో బుగ్గయిపోతావు. పెద్దింటోడి కొడుకు అట్టాంటి తప్పుడు పని చేస్తాడా? గుడిసేటిది నీ కూతురే ఆడిని ప్రలోభ పెట్టిందంట, బోగం ముండ వగలు చూపి! కండకావరమెక్కింది దానికి. విరగబొడుస్తా. దాని సంగతి నేను పోలీసోళ్ళకు కంప్లయింటు చెయ్యబోతున్నా. ఆళ్లు నిన్నూ, నీ కూతుర్ని బొక్కలో తోసి తోలు వలిస్తే గానీ, నీ కళ్ళు తెరిపిళ్ళు పడవు."

"ఇదేంది నాయనో! ఎదుర్రంకు కడ్తున్నావు" అనిగోల పెట్టింది బంగారు.

"కుర్రనాయాళ్ళు ఊళ్ళో కులాసాగా తిరిగే ఊసే కరువైంది. నీ కూతుర్ని కట్టడి చేసుకోకుండా ఆ కుర్రాడి మీదపడి ఏడుస్తావేందే! నోర్మూసుకో" అన్నాడు విఠలాచారి.

"సర్లే, పిల్లగాళ్ళేందో తెలీక పొరపాటు చేశారు. దానితప్పుందో, ఈడితప్పుందో, విచారిస్తూ పోతే ఎటూ తేలం. పెద్ద మనసు చేసుకుని సమస్యకు పరిష్కారమేందోచూడు" అన్నాడు రామస్వామి.

"దాన్ని నా కొడుక్కిచ్చి పెళ్ళి చేయటం కల్ల. తిరుగుబోతుదాన్తో నా కొడుకు సంసారం చెయ్యలేడు. మరింకేమయినా పరిష్కారముంటే మీరు చెప్పండి" అన్నాడు పగిడయ్య.

"తప్పెవరిదయినా నష్టపోయింది ఆ పిల్ల. నీ కొడుకుగాదు. నష్టపరిహారంగా దానికో ఇరవైవేలు ఇప్పించు" అన్నాడు జంగమయ్య.

"నీకేంది, నువ్వెంతయినా ఇవ్వమంటావు. నాదగ్గర అంతడబ్బు లేదు."

"పోనీ పదిహేను."

"ఏందయ్యా, నా కూతురి మానానికి ఎల కడుతున్నారా?" అని హీన స్వరంతో మొత్తుకుంది బంగారు. డబ్బు కళ్ళబడే ఆశ ఆమె నోరునప్పటికే నొక్కేసింది.

"నా కొడుక్కూ పరువూ, ప్రతిష్టాపొయ్యాయి. దానికి నువ్వేం ఇస్తావే. పదివేలివ్వు. నేనేం మాట్లాడను."

"నా దగ్గరెక్కడున్నది డబ్బు! కూటికి గడవటమే కష్టమవుతుంటే."

"అందుకే జాలిపడి, నేనిస్తున్నది తీసుకో."

"సరే, రేపు కడుపోకాలోవస్తే" అడిగాడు కాళింది మంచిని భుజస్కందాల మీద భరిస్తున్న రామస్వామి.

"అది తీయించే బాధ్యత నాది, సరేనా?"

బంగారుకు వేరు మార్గం కన్పించలేదు. పగిడయ్య తన కూతుర్ని కోడలుగా చేసుకుంటాడన్న ఆశ ఆమెకు లేదు. పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్లే సత్తా తనకు లేదు. వెళ్ళినా తనకు న్యాయం జరుగుతుందన్న భరోసా లేదు. పైన పరిహారంగా పైకం కన్పడుతోంది.

ఆమె ఏం మాట్లాడకపోవటం చూసి "ఏ మంటావో చెప్పు, నాకు పడుకునే టయిమవుతుంది. సమయానికి పడుకోబోతే నాకు నిద్రపట్టదు" అన్నాడు పగిడయ్య.

"సరే" అంది బంగారు.

"రేపొచ్చి తీసుకెళ్ళు."

"రేపంటే కుదర్దు. ఇప్పటికిప్పుడు ఆమెకు డబ్బిచ్చి పరిష్కారం చెయ్యి" అని తన నిర్మొహమాటత్వాన్ని వ్యక్తపరిచాడు రామస్వామి.

పగిడయ్య లోపలకు కెళ్ళి ఆమెచేతిలో పన్నెండువేలు పెట్టాడు. ఇస్తూ, "ఆడు మొగాడయి పొయ్యాడు కనక నాకే నష్టం తప్పటంలేదు. ఏమీజరగలేదు. మరెవరి చెవికన్నా విషయం చేరిందో, నీ ప్రాణం తీస్తా" అన్నాడు పగిడయ్య.

అలా విషయం గుట్టుచప్పుడు కాకుండా నడిపించాడు రామస్వామి. జనంచెవులు కొరుక్కున్నారు గానీ, పెద్దోళ్ల విషయం కనక బయటపడలేదు. క్రికెట్‌కిట్లూ, షటిల్ కాకులూ చూసి మురిసిపోయింది యువజన సంఘం. యువతకు ప్రోత్సాహమిచ్చే ఉదారుడు పగిడయ్య! నిర్భాగ్యురాలు కాళింది సంగతి ఎవరికీ పట్టలేదు.

నిజానికి ఎవరికెంత వాటా ముట్టిందో తనకు కచ్చితంగా తెలియదు. బంగారుకు పన్నెండు వేలు ముట్టినట్టు మాత్రం తెల్సింది. అదీ ఆమె చెప్పబట్టి. పెద్దమొసళ్ళు పగిడయ్యను అంత తేలిగ్గా వదుల్తయ్యని తను కలలోకూడా ఊహించలేదు.

ఆ మర్నాడు రామస్వామి కార్ఖానాకు వెళ్ళినపుడు తను అతన్ని అడిగాడు "ఆ ఆడపిల్ల శీలం ఖరీదు పన్నెండువేలని పెద్దలు నిర్ధారించారట! అది నాకు న్యాయమనిపించ లేదు" అని.

"ఏంచేయమంటావు పంతులూ! అన్యాయమే. కానీ, తప్పలేదు. ఆ పాపిష్టోడు దాన్ని కొడుక్కు చేసుకోనని మొండికేసి కూర్చున్నాడు. పోలీసుకు ఫిర్యాదు చేసుకోమన్నాడు. ఆడిసత్తా నీకు తెలియన్దేముంది! దీని తాహతూ నీకు తెల్సు. విషయం పోలీసులకు తెలిస్తే రచ్చవుతుంది. మానభంగానికి గురయిన ఆడదానికి పెళ్ళవుతుందా? అది మాఫీ చేయగలిగిన డబ్బు బంగారు దగ్గరుందా? అందుకే చచ్చిన వాడికి వచ్చిందే కట్నమని అంగీకరించాల్సివచ్చింది" అన్నాడు.

"అవును. మీ పరిష్కారం వల్ల అందరికీ లాభమేకలిగిందిగానీ, ఎవరికీ నష్టం లేదు" అన్నాడు తను.

"నువ్వు పంతులివి కదూ, అలాగే మాట్లాడుతావు! ఓ మాట. అసలు శీలమంటే ఏంది? శరీరానికి సంబంధించిందా, మనసుకు సంబంధించిందా? దానికి ఏక్సిడెంటులో గాయమైంది. రెండు రోజుల్లో మానిపోతుంది. దానికిష్టం ఉండి, వాడితో చరించింది కాదు అది. కనుక శీలంపోలేదు. నువ్వనవసరపు అర్థాలు తీస్తున్నావు ఆ విషయం మర్చిపోవటం మనందరికీ ఆరోగ్యకరం."

అవును. అందరూ మర్చిపోయారు. ఆర్థిక అవసరాలు మనుషులను వివశులను చేస్తాయి!

అలా ఆలోచనల్లో మునిగిన సాంబశివుడికి అన్నం మాడిన వాసన వచ్చింది. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి, గిన్నె తీసి కింద పెట్టాడు. 'మాడో, పాడో తినక తప్పదు. కూడు దొరికినందుకు భగవంతుడికి ధన్యవాదాలర్పించక తప్పదు' అనుకుంటూ బయట వసారాలోకి వచ్చాడు.

ఇంకా అక్కడే కాళింది నుంచుని ఉంది.

"ఏంకావాలి? ఇంకా ఇక్కడే నిలబడ్డావు?"

"నన్ను... నన్ను..." నసిగింది కాళింది

"ఊఁ నిన్ను... నిన్ను..."

"నన్ను రేప్ చెయ్యవూ, పంతులూ?"

దిమ్మతిరిగి పోయింది సాంబశివుడికి.

"ఛీ,పో...! ఇంకా ఇక్కడ నిలబడ్డవంటే చావగొడ్తాను" అని పెద్దగా అరిచాడు సాంబశివుడు.

కాళింది భయపడి వెళ్ళిపోయింది.

మాడిన అన్నమే తిని, పక్కమీద పడుకున్న సాంబశివుడికి కళ్ళంబట నీళ్ళు వచ్చాయి. రెండు కారణాలు కన్పించాయి సాంబశివుడికి ఆమె అభ్యర్థనలో.

ఒకటిబంగారు ఇదో సంపాదనా మార్గంగా ఎంచుకుందా? కూతురిచేత వ్యభిచారం చేయించి, డబ్బు సంపాదించాలని ఆలోచిస్తుందా? ఈ ప్రశ్నలకు సమధానాలు తను తెల్సుకోలేదు. రెండుప్రకృతి కూడా కాళిందికి అన్యాయం చేసింది. ఆమెను ఆమె హితానికి వ్యతిరేకంగా రెచ్చగొడుతోంది. వాడా పిల్లలో కామాగ్నిని జాగృతం చేశాడు. ఆమె ఆ అనుభవానికి తపనపడుతోంది. విషయం చూచాయగా తెల్సిన ఊరి యువకులెవరూ ఆమెవంక చూట్టానికి కూడా ధైర్యం చెయ్యటం లేదు. తాము ఎక్కడ ఏ కేసులో ఇరుక్కు పోవల్సివస్తుందేమోనన్న భయం! వెంకటేశాన్ని తండ్రి కర్నూలులో ఉంచి, ట్యూషన్‌పెట్టి ఇంటర్మీడియెడిట్ పూర్తిచేయిస్తున్నాడు. ఊరికి రాకూడదన్నది తండ్రి తాఖీదు. ఒకవేళ వచ్చినా అతడాధైర్యం చేయలేడు. పట్నంలో విచ్చలవిడి తనానికి బోల్డంత అవకాశం ఉంది. పల్లెపిల్ల కోసం ఆరాటపడాల్సిన అవసరం అతనికి లేదు. తాను మొదటి నుండి బంగారు కుటుంబానికి చేతనయిన సాయం చేస్తున్నాడు. ఏ అవసరమొచ్చినా తల్లీ కూతుళ్లు తన దగ్గరకువస్తారు. ఈ అవసరమూ తీరుస్తానని వచ్చిందా ఆ పిల్ల?!!!.

కాళింది భవిష్యజ్జీవితం అతనికి భయంకరంగా కనబడింది. రాత్రి ఎంతసేపటికో గానీ అతనికి నిద్రపట్ట లేదు.

రచన *(మాస పత్రిక, అక్టోబర్, 2007)*